

nomiske Vanskeligheder, som Idrætten i Øjeblikket har at kæmpe imod. Det maa dog bemærkes, at Forslaget fra visse Idrætsorganisationers Side har mødt direkte Modstand. Og det er i denne Forbindelse ikke tilstrækkeligt at henvise de paagældende Organisationer til blot at undlade at udnytte Tipsmidlerne, da det naturligvis ikke er Pengene i sig selv, men Formen for deres Tilvejebringelse, der vil sætte sit Præg paa Idrætsmentaliteten, og dette gælder Idrætten som Helhed, ogsaa Idrætten inden for de Organisationer, der eventuelt kunde ønske at tage Afstand fra Tippingen.

Naar man erkender Idrættens Betydning, maa man ogsaa erkende Samfundets Pligt til at støtte den med de fornødne Midler, men det maa haabes, at disse kan skaffes ad anden Vej, og hvis det nødvendigvis skal ske gennem Spil bør der hertil vælges et Objekt, der enten ikke tager Skade deraf eller ikke er bedre værd. Idrætskonkurrencerne er et for ømtaaligt Objekt, og Idrætten er for god til at udsættes for denne Belastning. Det er selvmodsigende at støtte Idrætten med Midler, hvis Tilvejebringelse truer med at forringe Idrættens Værdi.

Man har undertiden betegnet dette Standpunkt som for stærkt idealistisk betonet og fremhævet, at man her som i mange andre Tilfælde maa slaa af paa Idealerne for at naa det, der er praktisk muligt. Der er hertil at sige, at Idrættens samfundsmæssige Betydning er direkte betinget af, at Idrætten udformes og organiseres som en rent idealistisk Bevægelse, eftersom Formaålet er idealistisk. Det er derfor Statens Opgave at hjælpe Idrætten til at opretholde en idealistisk Standard og under alle Omstændigheder ikke at medvirke til Foranstaltninger, der betyder et Afslag paa Idealerne.

Emanuel Hansen.
